

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LOS HIJOS DE OTROS

Les enfants des autres

França, 2022

Direcció: Rebecca Zlotowski

Guió: Rebecca Zlotowski

Intèrprets: Virginie Efira,
Roschdy Zem, Antonia Buresi,
Yamée Couture

Durada: 104 min

Gènere: drama romàntic

Idioma: francès

Data d'estrena: 03/02/2023

Una promesa de vida: un pas, una pedra, un camí

Los hijos de otros comença amb la seva protagonista, Rachel, pendent del mòbil mentre se senten els diàlegs d'una pel·lícula que, sense que se'ns mostrin les imatges, uns adolescents visionen en una aula d'un Institut. En els diàlegs es diu: "En l'amor busques el plaer. Però el plaer es fa trist. Creus que s'acaba, però pots anar més lluny". La veu és de Gerard Philippe com a intèrpret de Valmont a *Les liaisons dangereuses* en l'adaptació lliure de Roger Vadim (ambientada en el present en què, l'any 1959, va ser realitzada) de la cèlebre novel·la epistolar homònima de Pierre Choderlos de Laclos. La cineasta Rebecca Zlotowski, a banda de tenir una mirada aliena a la cosificació de les dones exemplificada per Vadim, no es proposa amb *Los hijos de otros* parlar de relacions perilloses a partir de la seducció exercida per personatges llibertins que, buscant el plaer, poden causar sofriment fins i tot a ells mateixos. Però d'alguna manera parla del fet que l'amor ens posa en perill perquè ens fa vulnerables i sovint els desigs, les expectatives o les implicacions afectives són diferents dels de la persona estimada. Els personatges d'aquesta pel·lícula són gent madura que s'enamora, però que pot carregar amb el pes d'una relació anterior (a més, amb una criatura pel mig) que deixa empremta i llast; que troba el plaer, però també arriba a la tristesa; que no vol fer mal, però se'n fa. Tanmateix, en la pel·lícula hi palpita el convenciment que paga la pena arriscar-se i que l'enamorament, amb la frisança dels cossos, és una joia que es reflecteix en el rostre lluminós de Virginie Efira, qui, amb la seva calidesa, encarna a Rachel, la professora de Literatura que, mentre veu amb els seus alumnes *Les liaisons dangereuses*, està pendent dels missatges d'Ali (Roschdy Zem, sempre ferm com una roca) que li arriben a través del telèfon mòbil.

Circula la idea que Zlotowski (directora de *Grand Central*, *Planearium* i *Una chica fácil*, entre altres films que apuntaven un talent que ha florit amb *Los enfants des autres*) s'ha inspirat en la seva relació amb el també cineasta Jacques Audiard: tot el viscut pot aprofitar-se per crear una cosa que transcendeixi l'experiència personal. Com ella, Rachel pertany a una família jueva fent-se presents alguns rituals de la seva comunitat, però que repiquen en totes: com en el cas d'una visita al cementiri, cosa que es relaciona amb el fet que la mort, i és així que la presència i efectes dels morts en els vius, sigui tan important en el film com l'amor. El cas és que, amb tanta discreció com elegància i complexitat, la cineasta francesa aporta el retrat d'una dona que, al

voltant de la quarantena, sent el desig de tenir una criatura (mentre el rellotge biològic marca que el temps s'acaba, com li recorda un vell ginecòleg encarnat per Frederick Wiseman, una presència entranyable i una forma amorosa d'homenatge a l'immens documentalista nord-americà) mentre s'enamora d'un home amb una filla petita nascuda de la relació amb la seva excompanya, Alice, que apareix en només en tres seqüències que demostren que Chiara Mastroianni és una actriu amb una sensibilitat excepcional. A partir d'aquí, en el fluir de la narració, Rebecca Zlotowski aborda una sèrie de temes alliberant-se de certs clixés o incorporant aspectes poc considerats. Pel que fa a això últim, mostra com la protagonista es pot sentir exclosa d'una família (encara que en descomposició, però amb possibilitats de recomposició) i a la vegada crear uns vincles afectius amb la "filla d'uns altres". Pel que fa a l'alliberament dels clixés, la relació entre Rachel i Alice no s'estableix amb cap mena de rivalitat o rebuig, sinó amb un respecte i una comprensió immediats. Finalment, el clixé es voreja amb aquesta dona angoixada perquè se li acaba el temps per quedar embarassada, però, sense negar la possible frustració, apareix una alegria amb la idea que es poden crear altres formes de filiació: en qualsevol circumstància, Rachel sempre ha tingut cura dels seus estudiants, sobretot dels "pitjors". I és així que, mentre el rostre de Virginie Efira torna a il·luminar-se, no hi ha res més estimulants que escoltar la versió francesa de Moustaki ("Les eaux de mars") de la preciosa cançó ("Aguas do março") del brasiler Antonio Carlos Jobim: "C'est l'hiver qui s'efface, la fin d'une saison. C'est la neige qui fond, ce sont les eaux de Mars. La promesse de vie, le mystère profond. Ce sont les eaux de Mars dans ton coeur tout a fond". És la promesa d'una vida que continua: un pas, una pedra, un camí que camina.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona